

del governador del Banc d'Espanya, el professor Luis Ángel Rojo Duques, d'intervenir Banesto el 28 de desembre de 1993, tot destituïnt Mario Conde Conde, tenen el seu origen en l'informe Crillon. Aquell informe, la responsabilitat del qual descansava en Narcís Serra i Serra, s'havia fet amb diners de l'estat que, com s'ha vist en altres casos, servia els objectius personals de determinats membres del Govern i no els interessos generals.

D'aquí que Mario Conde Conde, aconsellat sens dubte pel seu advocat Gómez de Liano demanés al Tribunal Suprem, com he dit més amunt, la seva presència i participació en la causa. I això és el que el Tribunal Suprem li acaba de refusar. Li han dit en el to curialesc d'aquest alt òrgan jurisdiccional que en aqueix afer "no s'han demostrat ni de bon tros les amenaces i les coaccions que han estat adduïdes pel demandant"; si hi hagués cap perjudi-

cat, rebla el clau el Tribunal, ho seria l'estat pel delictes de "malversació de cabals públics".

Mario Conde Conde s'ha quedat, com diríem, amb un pam de nas. Més val així. Però, a hores d'ara, el magistrat Gomer Castellón encarregat de l'afer Banesto està a l'aguait de rebre quatre informes parcials per fixar la data del judici a l'ex-president i a l'ex-conseller de Banesto degudament empaperats. **Fabià Estapé**

El tic-tac del GAL

Xavier Vinader avança que en els propers mesos esclatarà la trama dels GAL, un cas que darrerament sembla haver ajornat l'actualitat generada pel CESID.

El magistrat Baltasar Garzón deia l'altre dia a un conegut comú que encara no sabia si enguany faria vacances. Mal assumpte. Aquestes últimes setmanes s'han acumulat sobre la taula del titular del Jutjat d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional tal quantitat de papers interessants que sembla que aquest no veu el moment de fer un *break* i anar-se'n uns dies a prendre's un respir i escampar la boira.

"Té massa coses delicades entre les mans -va comentar una persona vinculada al jutjat encapçalat per Garzón-. No vol deixar-ne refredar cap ni tampoc posar-les en mans d'un substitut provisional. Treballa més hores que un rellotge, però la feina sembla que no tingui fi. La traca del GAL que va engegat mesos enrere encara no ha acabat de petar completament. I el jutge Garzón és un corredor d'aquells de fons que quan comença una cosa li agrada anar fins el final. Peti qui peti." L'equip de funcionaris que treballa en el Jutjat d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional és un grup compacte acostumat a treballar com animals i que adora el seu cap. A cap d'ells li han de dir quan és necessari quedar-se a la seva taula de treball fora de la jornada laboral. És un fet que passa massa sovint. I les secretàries, quan convé, fins i tot s'emporten cintes de declaracions per transcriure-les el cap de setmana a casa. El sùmmum.

Aquestes últimes setmanes, aprofitant que el focus de l'actualitat s'ha centrat preferentment en l'escàndol de les escoltes il·legals del CESID i que la pressió a què estava sotmès des de temps enrere

RAFA GIL

Garzón. Continua amb el cas GAL.

començava a afluir, el jutge Baltasar Garzón ha aprofitat, amb moderada discreció, per donar una bona empenta a tres o quatre temes que estan sota la seva jurisdicció i que, de totes totes, constitueixen una vertadera bomba de temps. I si no ja ho veuran.

"Això del CESID és un foc d'encenalls -em diu algú que coneix més que bé el que es cou dins de l'Audiència Nacional dia a dia-. En els propers mesos el gran tema serà de nou el GAL i n'hi haurà per donar i vendre. El que ha passat fins ara només és el començament del que vindrà després. Quant al GAL i a tots els que estan emmerdats en aquestes operacions de

'guerra bruta', encara no s'ha arribat al fons de l'assumpte".

Garzón, com aquell qui no res, té obert de nou el sumari dels assassinats del bar Monbar, a Baiona. Un dels atemptats més sanguinaris signat pel GAL i que va causar quatre morts.

Les investigacions poden descobrir encara molta part de la trama oculta. I als implicats en els fets -ja han declarat Amedo, Domínguez, el comissari Planchuelo, el coronel Perote del CESID, i alguns altres- els hi pot caure en un moment determinat. Molts han optat per la tàctica de passar-se la pilota, però d'altres ja han començat a dir alguna cosa. El xup-xup ja està en marxa.

A més, Garzón també ha demanat l'obertura de nou del sumari de la mort de Juan Carlos García Goena, considerat l'últim atemptat del GAL, i sobre el qual planen molts misteris. Hi ha indicis més que seriosos que apunten que aquest assassinat va ésser un acte "incontrolat" del tàndem Amedo-Domínguez per forçar les coses en la seva relació amb la cúpula d'Interior.

Si el jutge avancés la investigació en aquesta línia tindria a les mans un instrument formidable per aconseguir que la parella d'ex-policies acabin d'esquitxar tot el que guarden al pap fins ara.

El tema Lasa-Zabala està a càrrec del jutge Carlos Bueren, que, abans de sortir de vacances, ha decretat el secret del sumari per si de cas. A la tardor en veurem de grosses. El cas Galindo també sembla cada dia més a punt de caramel. És com un guisat que es va fent a foc lent. Al fi-

nal, algú li posarà el picant que falta i el treurà dels fogons.

Sembla a més que Julián Sancristóbal està literalment que s'enfila per les parets. El desmuntatge de la seva coartada econòmica, basada en les declaracions d'una parella de jubilats babaus, l'ha deixat als peus dels cavalls.

I el comissari Planchuelo pot estar tam-

bé a punt de cantar *La Traviata*. No fa nió demanar permisos per raons de salut i suporta molt malament el seu empresonament. I per arrodonir el panorama, el jutge Garzón té guardada a la màniga una carta que reserva per al moment adequat. Es tracta del resultat d'una comissió rogatòria cursada al jutge suís Perraudin demanant la investigació d'uns comptes

proveïts amb fons reservats i relacionats directament amb els ex-ministres Barriónuevo i Corcuera. La pista la va donar Luis Roldán en una de les seves declaracions. Sembla que l'home està cansat d'estar sol a la presó de Brieva i vol tenir companys de cel·la per jugar a la brisca. El que dèiem, el tic-tac del GAL continua el seu camí inexorable. **Xavier Vinader**

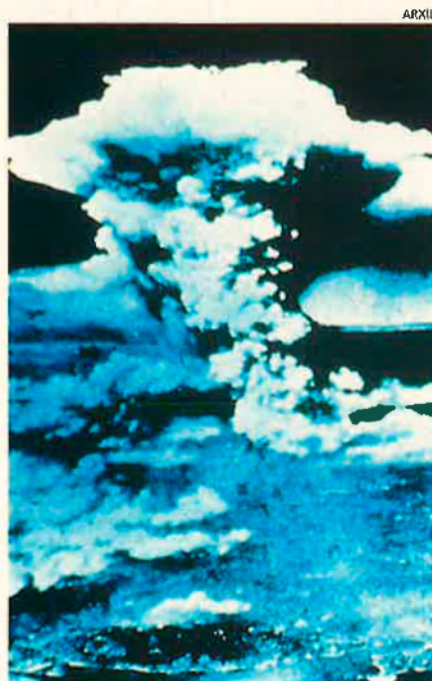
De l'apocalipsi a Internet

Cinquanta anys després de la bomba, la ciutat d'Hiroshima viu del tràngol passat i mira, com tot el Japó, cap al futur. Vicenç Lozano analitza aquesta evolució.

Ironies de la història fan que avui l'hospital dels afectats per la bomba atòmica d'Hiroshima col·labori estretament amb diverses institucions científiques nord-americanes. Ni agredits ni agressors no han oblidat, després de mig segle, aquell terrible episodi. De tota manera, la rivalitat d'avui, fonamentalment comercial, entre Washington i Tòquio es mou en coordenades ben diferents de les del 1945.

El bombarder nord-americà Enola Gay semblava a les 8.16 d'aquell tràgic matí del 6 d'agost –aviat farà cinquanta anys– la mort i la destrucció a Hiroshima. 136.000 habitants morien per causa d'una llum més intensa que no mil sols. Per primera vegada (tres dies després Nagasaki havia de passar una experiència similar) una bomba nuclear era utilitzada contra éssers humans.

L'holocaust japonès és encara avui el centre de l'huracà d'una gran polèmica històrica. La controvèrsia persisteix. El president Truman i els medis oficials nord-americans van creure que, vist el fanatisme del poder militar nipó, la bomba serviria per a evitar moltes més morts. Els japonesos, que han acabat reconeixent la seva responsabilitat en la Guerra del Pacífic, argumenten que l'holocaust va ser conseqüència de la tossuderia aliada a exigir una rendició incondicional. El criteri militar s'havia imposat a tota consideració de caire moral que pogués esgrimir la comunitat científica i la dels dirigents polítics del món. L'infern de la més formidable màquina de mort inventada pel gènere humà posava fi a la guerra. Des d'aleshores, res no tornaria a ser igual en aquest món i el terror nuclear restava

La bomba atòmica. Fou a Hiroshima.

suspès com una terrible espasa de Dàmocles sobre la humanitat.

Hiroshima s'ha convertit en un exemple. La ciutat màrtir, proclamada capital mundial de la pau, mira al futur, però ho fa amb l'esperit de la inscripció que figura en una plaça que hi ha al Parc de la Pau de la ciutat: "Que descansin en pau. No repetirem aquesta equivocació".

Les conseqüències de l'esclat de la bomba *little boy*, que va causar l'apocalipsi atòmica, impregnen aquesta urbs moderna, creada com un model del proteccionisme nord-americà imposat al Japó després de la rendició. Només cal navegar per Internet per adonar-se del que ven la

ciutat. La Universitat d'Hiroshima ofereix a la xarxa d'usuaris d'aquesta autopista de la comunicació un ventall d'informacions turístiques que es refereixen, en aclaparadora majoria, al record de "la bomba": Hiroshima Peace Memorial Museum, Peace Memorial Hall, Hiroshima Castle, Memorial Cathedral for World Peace, Memorial Cenotaph, Cúpula de la Bomba...

L'evolució de la novena ciutat del país es palesa amb la totpoderosa fàbrica de cotxes Mazda o les drassanes Mitsubishi, però Hiroshima (uns 900 mil habitants) rep cada any al voltant de dos milions de turistes pel fet de ser la ciutat de la destrucció nuclear. "Recordar per no repetir la història" és una frase que s'hi sent per tot arreu i que és explotada fins i tot comercialment com un dels recursos bàsics de l'economia municipal.

Del Japó humiliat, destruït i tutelat pel aliats, no en queda rastre. Convertit en una superpotència (l'antic imperi nipó ho torna a ser), i encara que en alguns moments faci una sensació de fragilitat política, la seva solidesa econòmica li permet fins i tot d'assumir el risc d'un terrorisme com el de la secta de la Veritat Suprema que té la ciutadania amb l'ai al cor permanent.

Els habitants d'Hiroshima estan tan cansats de "la bomba", com ho poden estar els ciutadans d'Auschwitz del camp d'extermini. No obstant això, per més que vulguin oblidar allò que els envolta, sempre que puguin faran servir tots els recursos, Internet inclòs, per cridar al món que ells són protagonistes –víctimes o botxins, tant se val–, i en majúscules, de la història.

Vicenç Lozano